

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ALS NOSTRES CORRESPONSALS.

A consecuència de haver sigut seqüestrats los exemplars del número 787 de LA CAMPANA, que havíam enviat al correu, hém hagut de fer segona tirada, suprimint lo párrofo denunciat. Los nostres corresponsals haurán rebut ja lo corresponent paquet pel correu de ahir.

LA NOSTRA DENUNCIA.

encare després dirán que 'l cólera no vindrá.

Lo cólera morbo-assiàtic tal vegada s' abstinga de venir; pero lo qu' es la semella del cólera ja la tenim entre nosaltres.

Dissapte passat la cólera conservadora vā cebarse en nosaltres, ab una cruetat tal, que del primer antuvi 'ns vā causar 12,000 victimas.

Dotze mil exemplars de la CAMPANA, enviats al correu, com de costüm, pèl servey dels nostres suscriptors y corresponsals de fora, sense contar los números que 'ns vā pescar à la botiga y 'ls que vā arrebatar per la Rambla y pèls carrers de las mans dels venedors.

No havíam vist may una furia com aquella. L' úniel qu' estranyém es que la cólera conservadora no penetres dintre del domicili dels vint mil y pico de personas qu' en aquesta ciutat y en los pobles del Plá havian comprat l' exemplar del nostre periódich consagrat a referir y perpetuar lo fusellament dels màrtirs de Girona.

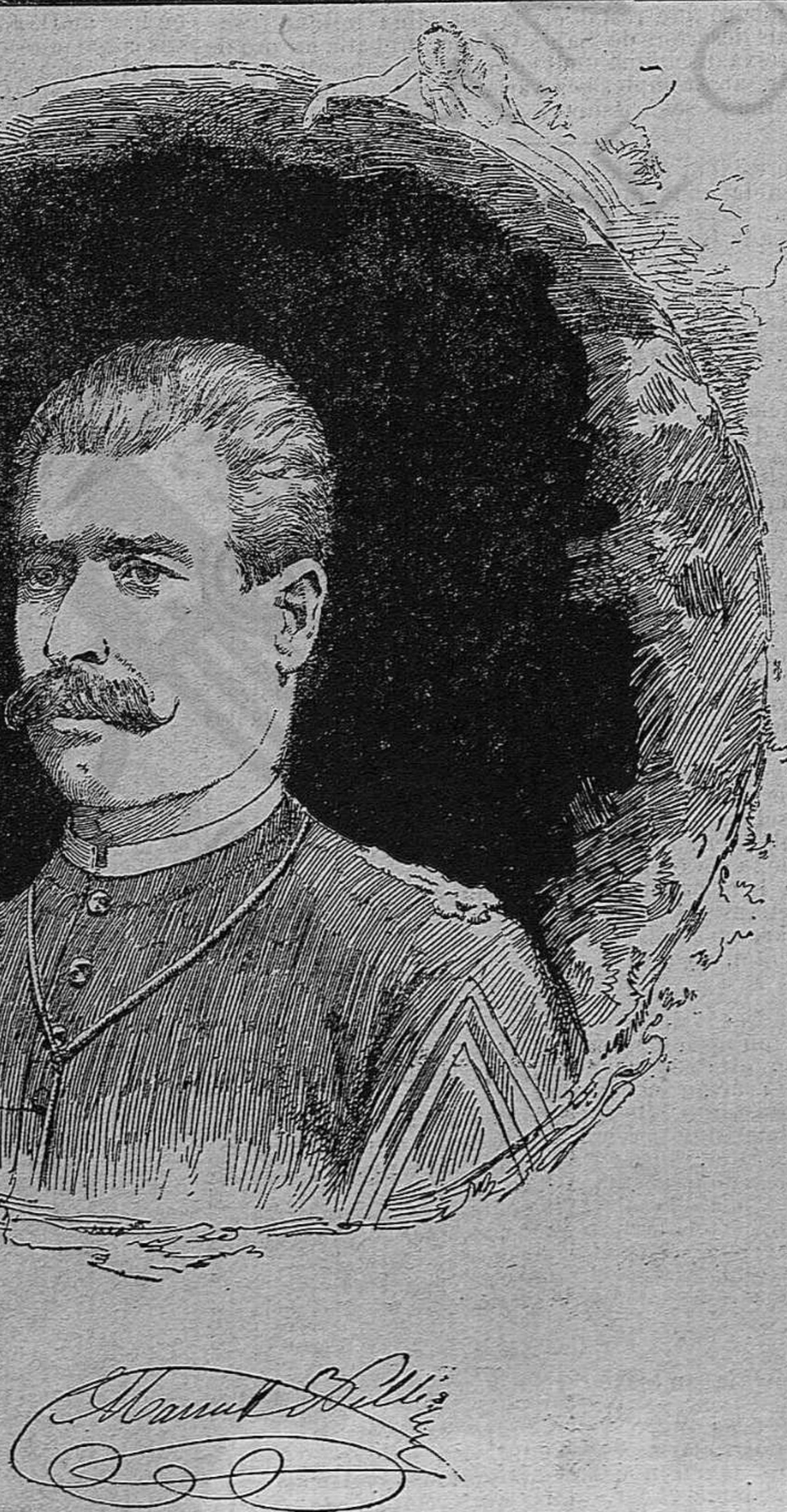
Casi no 's comprén que 'l govern que ha tingut lo valor colossal de fusellar á dos militars honrats pels quals s' interessava tot un poble, no tinga la calma suficient per llegir la freda descripció de las seväs hassanyas.

En Canovas lè 'l valor de ser lleig; pero si se li posa un mirall al davant, lo treuca de un cop de puny, sense ferse càrrec de lo que diu aquell poeta castellà:

*«Arrojar la cara importa
que el espejo no hay por qué»*

Que 'l seqüestro dels exemplars de LA CAMPANA vā ferse á cops de puny, ho demostra 'l fet de haverse procedit á n' ell, sense que 'l delegat de l' autoritat se dignés ensenyarnos l' ordre superior que l' autorisava, y negantse á donar recibo dels números que se 'n duya. L' autoritat, en temps dels conservadors, es així: pocas paraules, pocas formilitats y castanya seca.

En los números del correu, hi havia 'l timbre corresponent, que representa 'l valor del servey de portar los paquets á puesto. Números y timbre quedan seqüestrats. Y ja veurán com ningú 'ns indemnisa.

(Retrato copiat de una fotografia.)

Yare 'ls dirè pèl seu coneixement que l' objecte de la denuncia es lo pàrrafo últim de la plana segona, coluona primera que comensa «després de haver demanat la vida» i acaba «per un torero.» Un pàrrafo de quatre ratllas y mitja, en lo qual lo Sr. Fiscal de la Audiencia hi ha trobat *nada menor* que un delict de *lesa majestat* pèl qual serà capas de demanarnos la friolera de vuit anys y un dia de presiri.

Pero no s' alarmin, que 'l dia de la vista sabrem defensarnos. Tenim la conciencia tranquila. Hém cumplert ab lo nostre deber y creyem estar dintre de la llei.

La justicia, més serena que 'l govern, afortunadament no té 'ls ulls enterbolits pèl fum de las descargas de Girona.

P. K.

DÚAS CARTAS DEL COMANDANT FERRANDEZ.

Veus' aqui fidelment reproduida la carta que 'l comandant Ferrandez trobantse en capella vā dirigrà a sa adorada familia:

«Querida esposa Salvadora, queridas hijas Elisa, Marina y queridísimo hijo Alfredo:

«Mi obstinada abnegación incondicional á la idea republicana, y dentro de los preliminares, me han conducido al último estado critico en que puede encontrarse colocado el hombre.

«Sensible es manifestároslo así, prendas queridas; pero es forzoso. Yo ruego al Todo Poderoso os dé y me dé valor suficiente y resignación para sobrelevar trago tan tremendo e irrecusable, y no dudéis que, llegado este caso, el último suspiro de mi existencia será dedicado á vosotros, no dudando que sabréis perdonarme, á pesar de la triste situación en que os dejo en esta vida perdurable.

«Conoció, después de todo, vuestro estado de orfandad de esposo y padre en que os dejo, observad siempre el camino de honoradez que siempre os tracé, y de este modo, no sólo seréis apreciados si que también respetados de todo el mundo, sin que os falte protección por parte de personas respetabilísimas de una y otra parte, que han de tener en cuenta actos dignos que la historia en su día dará entrada en la página correspondiente. Las ideas, y sobre todo las avanzadas, tienen de cuentan con sus mártires y aquella se encargará de la que me ocupa por desgracia.

«Los partidos moderados que en mi época han venido sucediéndose, siempre han obrado así, y con mayor motivo en esta, a cuyo frente se encuentra el monstro, como le llaman, autor que fué del programa de Manzanares que, con sus leyes especiales, y por un mismo delito, enalza y encumbra á unos y arrebata la vida á otros, usurpando á Dios los derechos indiscutibles que tiene sobre cada humanidad... y luego se dicen los defensores de la religión... Hipócritas!

«Somos mortales, hijos de mi corazón, y si no un dia, otro dia llega el momento en que se separa a los seres más queridos. Esto acontece en nosotros, por medio de un procedimiento excepcional que la suerte nos tenía reservado....

«Estamos pasando una época de rencores y represalias, en la cual, por ley misteriosa de la historia, á nosotros los buenos y leales defensores de la causa de la humanidad y del progreso, nos toca sufrir la dolorosa prueba de los vencidos entregando nuestra deleznable vida en holocausto á tan sagradas ideas. Triste, muy triste es la expiación; pero grande, muy grande es la gloria que nos llevamos y que á vosotros os dejamos.— La compensación de nuestro sacrificio, la del mio propio, la hallareis sin duda en el corazón de todos los hombres honrados y amantes de la libertad de su patria, y en la gratitud de esta, que ha de encontrar bien pronto la solución del problema que inútilmente yo y mis compañeros hemos buscado con nuestro sacrificio.

«Adios, esposa e hijos queridísimos. En este supremo instante, vei en estas líneas, trazadas con pulso sereno el reflejo fiel del estado de mi conciencia.— Os dejo en la triste orfandad; pero con un nombre honrado y con una historia limpia de toda mancha.— Vuestro es mi corazón que os lego en mi último suspiro. Solo espero sea correspondido por vosotros con vuestro cariñoso y constante recuerdo, que llevo indeleble en el fondo de mi alma.

Adios, adios, adios.

Ramon Ferrandez.»

Cárcel de Gerona, en la Capilla, 27 de Junio de 1884.»

Es admirable la serenitat de conciencia y la fermeza de carácter que revela la carta del mártir de Girona á sa adorada familia.

Al mateix temps n' envia un' altra, complement de la anterior, á son cunyat D. Pasqual Escriba resident en Valencia, la qual diu aixís:

«Girona 27 de Junio 84.

«Queridos Pascual y familia Filomena y Dolores. En estos momentos excuso todo comentario por creer que á estas horas, que son las once de la mañana, en todas partes se sabe ya mi fatal destino, que sin envanecimiento arrosto con valor, pero, a pesar de todo, no puedo menos de recordaros con interés en este momento á Salvador, Elisa, Marina y Alfredo, únicos seres, como es natural, que me mortifican pensarlo en su porvenir.

Miradlos y tratadlos con consideración, reemplazando el apoyo que yo ya no he de poder prestarles. No puedo más, queridos hermanos, no olvidéis mi encargo ni el de rogar por mi para el eterno descanso.

Adios para siempre, de vuestro hermano.— Ramón. Descansi en pau en Ramon Ferrandez! No tant sols

los seus parents y allegats, sino Espanya entera s' interessarà per la sort dels orfes que deixa després de sa existència. Barcelona, Madrid, Valencia, Zaragoza y altres ciutats, vilas y pobles ván omplint llistas de suscripció á fi de que la viuda y 'ls orfes dels màrtirs de Girona no 's trobin pobres y abandonals en son desamparo.

ECOS DELS FUSELLAMENTS.

Iu un periódich de Madrid:
«La manifestació de Barcelona 'ns redimirà davant de la Europa, del trist concepte que altres vegadas li hem meresent per la sanya de nostras discordias civils.»

Aixis son ells y aixis som nosaltres.

Los goberns conservadors derramant sanch; lo poble català netejantla ab las llàgrimas de clemència!....
¿Qui es més gran?

Lo Brusi ha tractat d' excusarse de no haver pres part en lo moviment filantròpic y humanitari de la premsa, diuent qu' ell no considera convenient que 'ls periódichs formin una colectivitat, y que may ell ha format part de aquesta colectivitat.

Verdaderament, per objectes grans, may hém pogut contar ab lo Brusi.

Lo Brusi no ha pres l' iniciativa de una inteligiencia de la premsa sino una vegada per obligar á las empresas de teatro á portar los anuncis y pagarlos.

Llavors no 's tractava de una cosa tant petita, com la vida de dos homes: llavors se tractava de insercions à ral y mitj la ratlla.

Los reys al perdonar als reos, deyan avants:
«Los perdono perquè Déu me perdoni á mi.»
¡Perquè Déu los perdoni á n' ells!

Lo gobern que restableix la disciplina militar, fusellant als desertors de Santa Coloma, treballa en pró de la mateixa disciplina, fent coronels als cabecillas.

Aixis, ab exemples ben variats lo restabliment de la disciplina es segurissim.

Lo president de la República argentina ha indultat á un soldat condemnat á la pena capital pel consell de Guerra.

¡Visca la República.... Argentin!

Rios Rosas vā calificar de miserable al gobern que vā tacar ab sanch innocent la nit de Sant Daniel.
¡Quina llàstima que no visca en Rios Rosas!

Sembla que 'l gobern tracta d' encausar á tots los botiguers que van colocar retols a las portas de las botigas, y á tots los que van fer manifestacions demandant l' indult dels sentenciats.

En aquest cas, que declarí á Barcelona presò del Estat, y que tinga per presos á tots los barcelonins.

A tots menys als redactors del Brusi. Aquests haurán de mudar de casa, per no confondres ab tants criminals, acusats del delict de tenir entranyas.

Los diputats catalans que ván obsequiar ab un banquet al gobernador de Barcelona Sr. Herce, mentren Barcelona y Girona demanaven angustiadas la vida de dos infelisos, son los següents:

Srs. Borrell, Labajos, Planas, Rocafort, Barnola, Bosch y Labrés, Turull, Valenti y Guma.

Cabrera a Burjassot tenia també la copa á la ma, mentren fusellavan a cent infelisos. Pero Cabrera més que un malvat era un boig, que estava excitat pel fusellament de la seva mare.

¡Que 'ls hi ha fet Catalunya á aquests que 's diuen representants seus, perque l' insultin de aquest modo?

¡Encare no estan contents ab que 'ls deixi ser los seus representants per obra y gracia del Sr. Herce?

Divendres 27 de juny era dia de treball. Lo poble de Madrid feu festa per anar als Toros. Lo poble de Barcelona feu festa per anar á demanar perdó per dos liberals qu' estaven en capella.

Dihuen que si 'l Rey hagués anat als Toros tot lo poble s' hauria aixecat per demanar lo perdó d' en Ferrandez y d' en Belles. Com lo Rey no anà als toros, lo poble no tingue ocasió per demanarli lo perdó.

Quan s' acabà la corrida lo poble estava ja cansat. Com n' havia vist tota la tarde de sanch, unas gotas més que hi feya!

Ah! la gent de Madrid quan parlan dels catalans solen dir qu' son gent áspera, desabrida, sin sensibilitat, y dura.

L' altre dia un tisich me deya, parlant dels fusellaments:

—Llàstima que no 'ls hajen fusellat á tots!

Vaig horripilarme; pero en fi, vaig pensar: hi ha tisichs que tenen tuberculs als pulmons y tisichs que tenen tuberculs al cor.

Los individuos del Consell de Guerra de Girona que ván fallar la causa de Santa Coloma, sense condemnar á mort á ningú, han sigut condemnats a dos mesos de

arrest y 250 pessetas de multa. L' auditor de guerra, militar ilustrat y digne, que va acceptar aquella sentència, ha sigut amonestat severament, imposantseli ade més una multa de 1,500 pessetas.

Are no més falta que al general Riquelme, que no va conformar-se ab la sentència, se li dongan los tres entorxats. Se 'ls ha guanyats.

Aixis quedaran desagraviadats la justicia y la disciplina.

La nació absolvia als condemnats de Santa Coloma de Farnés.

Sols lo gobern conservador vā fusellarlos á despit de tot.

Y com que un dia ó altre la sanch derramada caura sobre 'l cap de aquest partit, proposo que desd' are per honra y glòria seva 's crebi una condecoració consistente ab una taca de sanch á la solapa de la levita.

Ab aquesta condecoració serán més respectats y... més temuts.

Al anar un redactor del Diluvi á saber notícias á la capitania general lo demati del dissapte, l' hi vā respondre:

«A las ocho y cinco minutos de esta mañana, han sido fusilados sin novedad.»

Podian haverli anyudit: —Y sin que ocurriera desgracia alguna personal. —

Coincidencia y contrast.

Lo reo Aldomar, autor de quatre assassinats aleosos ha sigut condemnat á presiri.

Dos dels desertors de Santa Coloma de Farnés vā ser condemnats á mort.

En un mateix dia 's va coneixre la sentència de Tarragona y vā executarse la de Girona.

Lo governador de Barcelona no vā permetre que 's reunissen los gremis, per arbitrar recursos á favor de las viudas y orfes dels fusellats de Girona.

¡Bravo Sr. Gobernador! Donga expressions al Brusi.

L' altre dia en Mañé publicava un article necrològich en loor de D. Joseph Buxeres y Abat, y alabava las seves condicions de caràcter y la persistència ab que durant l' època revolucionaria conspirava per restablir lo trono borbònic.

¡Y vosté, D. Joan, vosté que alaba als conspiradors, no troba una paraula de compassió en favor dels infelisos sentenciats de Girona?

Home, una idea: demani á n' en Cánovas que 'n nombrí monstruo de Barcelona.

S' ha guanyat lo titol.

FELICITACIÓ

AL PRESIDENT DEL CONSELL DE MINISTRES.

Atónit, mort, assombrat, ferit d' immensa sorpresa devant la vostra firmesa, us saludo entusiasmant.

Sou un heroe imponentable; sou l' únic home potser, capás de fe anà un xic hò aquest país detestable.

¡Ah! Deixeu que alguns perduts critiquin a mitja veu l' alta mostra que acabé de dar de vostras virtuts.

¡Pues! ¡Qu' heu fet, en conclusió? Castigar com mereixian a dos militars que havien faltat á la obligació.

¡Y per xó se 'us vituperava?

¡Y per xó us han d' afacar?

¡Oh! ¡Ja no 's pot demanar més maldat ni més ceguer!

No 'n feu cas, no 'ls escoltéu; deixeu cridar, deixeu di; seguiu per aquest camí, que aixis potser 'us salvaréu.

¡Desde quan un militar s' ha de posa en rebelió cridant viva això ó allò?

Això no 's veu en cap part.

¡Fort, fort ab aquesta gent! ¡Perdó! ¡Perdó! ¡Quatre balas!

Aixis se 'ls talla las alas y 's dona exemple al jovent.

No comporteu, per pietat, que l' exèrcit s' extravisi: al que xisti, al que 's desvihi, sense embuts, afusellat.

Siguin grans, siguin petits, llenya sense compassió, y 's fills d' aquesta nació us quedarán agrafits.

No crech que jamay á Espanya s' hagi vist res parecut á aquest fet qu' heu sapigut tapá ab tantissima manya.

Pero per si acas hi hagués algú que, haventse llenyat contra la legalitat, sense càstich se trobés, reviseu ab atenció las fullas de certs soldats que, plens de creus y entorxats, rodejan la situació.

Y si acas se 'n troba algun ab tacas en la tal fulla...

desseguit, fil a l' agulla,
quatre tiros... y difunt.

C. GUMA.

ER ocuparse dels fusellaments de Girona han sigut denunciats a horas d'are set ó vuit periódichs.

Lo govern que fusella als militars de dos en dos, fusella als periódichs a pe-lotons.

Escena cortesana.

La desolada esposa del comandant Ferrández anaya cada dia a Palacio per llores als peus de D. Alfonso y demanar l' indult del seu marit y cada dia li deyan que tornes l' endemà.

Lo divendres 27 de juny, quan ja l' seu marit estava en capella, cosa que l' infelis ignorava, encara ván dirli:

—Demá á las nou del demati torni y li sera fácil véure al rey.

Es á dir, torni demá, una hora despès de ser fusat lo seu marit. ¡Quin engany més cruel!

Los periódichs de Madrid ván reunirse per reanudar la suscripció oberta pels de Barcelona en favor de las viudas y orfes dels màrtirs de Girona y únicament los republicans ván acceptar l' honrosa missió de recullir recursos. En quant als monàrquichs van excusarse.

Los periódichs de Barcelona, per practicar la caritat, no ván mirar tendencias de partit.

L' humanitaria conducta de la prempsa de Barcelona es molt més bonrosa, y políticamente fins es més hábil.

No bastaria tot lo número de LA CAMPANA per donar un petit extracte del colossal discurs que ha pronunciat Castelar davant de la majoria canovista. La prempsa conservadora se n' ha sentit molt y encare crida.

Castelar ha triturat ab la màgia de la sèva paraula incomparable la política perturbadora de la pau y de la libertat, feta per la asquerosa aliança dels conservadors ab los carlistas.

Respecte á la política democrática ha fet declaracions importants. A pesar del furor reaccionari que voldria llansarnos á la revolució, per destrosarnos sense pietat, Castelar, enfrenant la passió que 'ns arrasta, ha dit qu' ell se mantindria en las Corts, sostenint ab energia lo dret de inculcar y propagar las nostres doctrinas.

Es precis no donar gust al govern, y quedarnos ab la libertat expedita de fer lo que 'ns convinga.

Ja se sab qui vā ser imprimir aquells cartells que l' divendres 27 de juny apareixen clavats en las portas de totas las botigas de Barcelona, demanant clemència pels sentenciats de Girona.

Las autoritats ván donar brasa, y ván averiguarlo desseguida; entaulant la causa criminal corresponent.

Lo que no han averiguat encara las autoritats es qui son los autors del robo del tren de Fransa.

Sens dupte l' robo de un tren no es un delicto tant grave ni tant perillós per la societat, com demanar clemència per dos sentenciats á mort.

Al capitá general de Catalunya, Sr. Riquelme, l' govern li ha concedit quaranta dias de llicència per Alemania, Fransa é Inglaterra.

Ningú negarà que se 'ls mereix.

Després del gran esfors que vā tenir que fer per no conformar-se ab la sentencia dictada pel Consell de Guerra de Girona 's comprén que l' hi concedeixin quaranta dias de descans.

Lo comandant Ferrández y l' tinent Bellés, sense fer tant, descansan per tota una eternitat.

Tant lo retrato del comandant Ferrández que publicavam, en l' últim número com lo del tinent Bellés que publicarem en lo present, son copia fiel de las últimas fotografias que s' havian fet treure los interessats. Sabem que mentres ván estar presos se ván deixar creixe la barba; pero nosaltres no 'ns hem cregut autorisats per alterar las sobreditas fotografias.

Una frasse del últim discurs de 'n Castelar:
«Las bayonetas serveixen per tot, menos per asséus-
res' hi al damunt.»

Parlant de las midas presas pel govern contra l' Pare Mon, vā dir:

«Vosaltres no permeteu que 'ls jesuitas prediquin y permeteu que gobernin. Jo no permeteria que gobernessin y 'ls deixaria predicar.»

Vegin que 'ls sembla l' següent parrafet ab que un periodich portugués obsequia al rey de aquell pais:
«La sort està tirada. Acceptém la lluita sense recel. Triunfarà la República. O Seculo (lo titol del periodich que aixis parla) ve ortal de dol prestant aixis un homenatge sincer a la memoria de sei portuguesos manats matar pel govern de S. M. Sàpigas en tot cas que l' dia 29 de juny de 1884 hi havia un ministeri que facà de sanch lo govern, sent rey de Portugal lo Sr. D. Lluís de Braganza. La sanch demana sanch.»

A Portugal com aquí governan los conservadors; pero allà 'ls periodichs que parlan en aqueis termes no tenen novedat.

O sè si l' colera vindrà á visitarnos.
En cas afirmatiu no voldria sinó la facultat de aconsellarlo y la ditxa de que 'm cregues, y jo 'ls asseguro qu' en menos de un dia l' Espanya quedaria mes tranquila que una bassa d' oli.

Encare que l' colera vinga, per xó no s' espantin, y tingan en compte que mata més gent la por que la malaltia.

Segons un qüento àrabe l' colera vā demandar permis a l' Angel per anar á la terra y matar 10,000 persones. Al mon hi havia empentes y l' Angel vā concedirli lo que solicitava.

Pero al cap de pochs días las defuncions pujavan á 30,000, y l' Angel vā reptar al colera, l' qual vā disculparse dihent:

—Jo sols n' hi mort 10,000 conforme haviam quedat....

—Y donchs, los 20,000 restants?

—Aquests no vaig matarlos jo.... Ecls se ván morir de por.

L' esquerra es morta; l' una meytat ha sacrificat al altre.

En Lopez Dominguez vā renegar de la democracia. En Canalejas tinent de 'n Martos, vā defensar la puresa dels principis de l' esquerra.

Vaya uns principis més galdosos! A copia de rematarlos la carn s' ha tornat carbò y la salsa s' ha evaporat.

En Cánovas en aquest punt ha fet de *Rigoletto*. Volia sacrificiar al raptor de las sèvas ideas, a n' en Sagasta y l' hi han mort á la noya, á la pubilla.

La majoria dels esquerrans están á punt de ferse sagastins. Lo que 'ls sobra es tupé.

Y en Martos que vā abandonar á la República per aliar la democracia ab la monarquia?

Al pobre D. Cristina no li queda més que un recurs: agafar l' colera.

Lo número últim de la CAMPANA vā ser seqüestrat.

Ja se sab, á las noyas macas sempre hi ha algun tuno que las seqüestra.

En Pidal vā insultar la memoria de Riego.

Sense las ideas fundadas ab la sanch de Riego, en Pidal no seria ministre de D. Alfonso, vā dir en Sagasta.

Tant se val, podria respondre l' aludit: si no fós ministre de D. Alfonso, seria ministre de D. Carlos.

Un periódich conservador califica de drapaire á n' en Castelar.

Verdaderament, la política conservadora que vā analisar l' eminent orador es com los pilots de escombraries que remenan los drapaires.

No poden tocarse: s' han de remenar ab ganxo.

Hi ha tres classes de colera: asiàtic, esporàdic, y nostras.

Aquí á Espanya tenim colera nostras tot l' any.

Es á dir, conservadors nostras.

Lo qual es exactament lo mateix.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ma-mi-lla.
2. ENDAVINALLA.—Llibre.
3. MUDANSA.—Poca Moca Foca Boca-Toca Loca-Roca.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Lo crit de la patria.
5. GEROGLIFICH.—Per estisoras los sastres.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Nas de punta inglesa y Miranis. —N' han endavinadas 4 Fam y Pipa, Lohókeli y Sorge y Raspa de Reus; 3 Lolita; y 1 no més Nicodemus y Petrona.

XARADA.

Dels raïms se 'n fa primera,

Mare de Deu es segona,

en las solfas hi ha tercera,

y 'l tot fa una olor molt bona.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ENDAVINALLA.

Al mitj estich d' un cereat
y encare que presonera
donó á voltas gran quimera
quan me donan llibertat:
puch fer mal y tambe bê,
puch fe y desfer molts coses,
puch lector si t' ho proposas
fert' ho endevinà tambe.

GRACIOS DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

LA LLAUNA DE CA 'N VIOLA.

Formar ab aquestes lletras degudament combinadas lo titol de una comèdia catalana.

SIR BIRÓN.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla horizontal y vertical. Filla del progrès.

—Segona: Nom de dona.—Tercera: Idem.

PAM Y PIPA.

GEROGLIFICH.

dilluns

ROSA

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertar-se 'ls ciutadans Freixeta petit, Pepet Simpatic, Ll. Millà y Nicodemus.

Les demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoc lo que envian los ciutadans A. A Cortés, Cureña Cañón, Apotecari de Reus, Un Valencia de Valencia, P. y Font, Nas de broca, Jaume Espunya Ribot, Ambros Saderra, Tres morts vius de Reus y Noy de ca 'n Farre.

Ciutada Petit: Podrà insertar-se l' anagrama arreglat y un rombo.—O. Roig: La poesia esta molt be.—Arrenca-naps: Insertarem lo rombo.—Dos Liberals: Id. una sinonimia.—Bernat: Id. rombo.—Apo-tecarí de Reus: Id. trenc-a-closcas.—R. Rumia: Id. Logografí numérich.—Un fill de la viuda: Id. geroglific.—Un Barcelonetí: Id. conversa.—Un Liberal de Rens: Id. trenc-a-closcas.—Noy de la Xesa: Id. quadrat.—Pepet del O. U. id. Logografí y rombo.—A Rossell: La poesia esa hè.—Joanet Marquet de Reus: Insertarem un quint y un ters.—Ll. Millà: La poesia *Dins de un boch* la publicarem.—Pepet Simpatic: Publicarem trenc-a-closcas.—Freixeta petit: Id. sinonimia.—Pam y Pipa: Id. Logografí, quint de paraules y geroglifics.—Nas de punta anglesa: Id. mudansa, rombo y dos geroglifics: Lo demés no 'ns serveix.—Sr. Llistos: Insertarem rombo logografí y quint numérich.—Pau Pelat y Vidal: Id. mudansa.—Sorge y Raspa de Reus: Id. geroglific y dos rombos.—Emilio de E. y H. de Reus: Id. geroglifics, ters, rombo y quint.—Pilos y flautas: Id. logografí.—Mister Johnson: L' articlet podra insertar-se; esta molt hè.—J. B. Varem veure que 'l *Diluv* se ocupava del assumptu, lo qual creyem qu' es suficient dada l' indole del assumptu A. R. (Terrassola): La semanmana proxima 'n parlarem.—Un de la soja: Gracias per l' expressió de carinyo que 'ns envia.—J. S. Ayguafreda: La noticia no ha capigut en lo present número.

Suscripció á favor de las viudas y dels orfes
dels militars fusellats á Girona.

(Llista de LA CAMPANA DE GRACIA.)

Suma anterior. 934 rs.

J. S. A., 20.—Francisco Clavé Camps, 20.—José Peris, cafe-tero de Igualada, 40.—Jacinto Capdevila y Llambi, 8.—Teodoro Aine, 20.—Pedro Coste, 20.—J. V. Ampurdanés, 2.—Un cajista casa Brusi, 2.—José Luis Pellicer, 40.—E. P., 20.—F. S., 8.—Félix Rovira, 2.—Un obrero, 4.—Un ex-suscriptor *Diario de Barcelona*, 4.—J. G. LL., 10.—R. S., 4.—Un que espera... 4.—J. P., 10.—Un capellà pobla, 1.—E. R., 20.—Felius Rumeu, 4.—J. S., 8.—Rodríguez, 8.—F. R., 4.—J. P., 20.—P. R., 4.—F. F. de S. Felio del Llobregat, 4.—Amor, Paz y Caridad, 4.—De la Bisbal Joaquín Coll, Representante Singer, 4.—J. G. 8 y Manuel Boada, 8.—Un Federal de Capellades decia enviaba 10 reales en sellos y no havia más que 4.—Antonio Ventura Cabana, 20.—F. P., 4.—Un massó de bona fé... 20.—Un suscriptor, 60.—Pau Cisa, 4.—Antonio Fábregas, 4.—Jaime Espuña, 1.—Amadeo Llaverias, 2.—Pam y Pipa, 8.—J. B. T., 2.—De San Gervasio de Casolas (Camp del Galbany) los següents: «Anselmo Batalla, 22.—Ramon Angles, 4.—Baltasar Pamies, 4.—José Marimon, 4.—Jaime Marimon, 2.—Ventura Cunillera, 4.—José Padules, 2.—Antonio Carretero, 2.—José Palmés, 2.—Narciso Puig, 2.—José Ribas, 2.—Antonio Valls, 4.—Antonio Torrens, 4.—Arturo Vilanova, 2'50.»—José Vila (a) Olesa, 4.—Juan Solà, 4.

Total. 1.466'50 rs.

Continua oberta la suscripció.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

FINAL DEL RIGOLETTO

¡Malediccione!!!